Poezii potrivite pentru copii

de MOŞULEŢ

CEI DOI COCOŞI

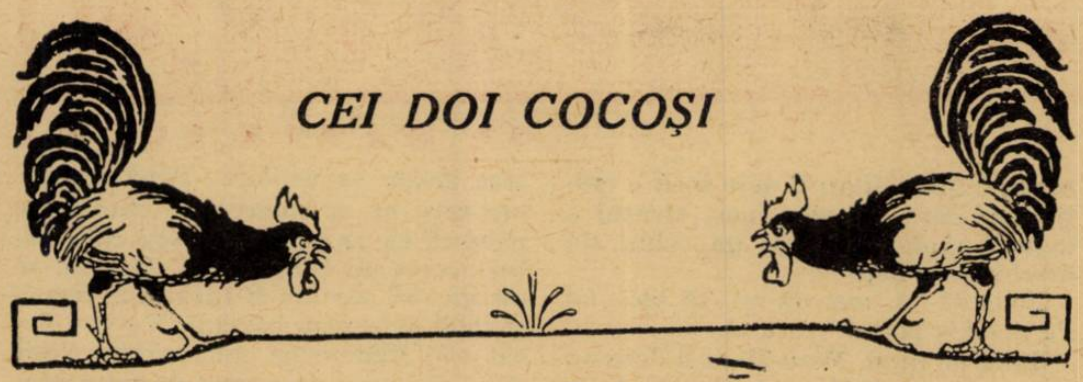

Tan priviţi la doi cocoşi,
Vai, cât sunt de mânioşi!
Cum de luptă s'au gătit,
Penele cum şi-au sburlit.

Oare ştiţi ce s'a întâmplat
Şi la ceartă s'au luat?
Au zărit pe lângă râu
Amândoi un bob de grâu.

„E al meu — Ba nu-i al tău.
— Eşti un păcătos şi rău.
— Ba ţi-arăt acuma ţie.
— Ba de loc nu-mi pasă mie".

Amândoi s'au repezit,
Un spre altul au sărit,
S'au bătut, s'au sângerat,
Creasta rău şi-au sfâşiat.

Dar pe când se tot băteau,
Se rupeau, se ocărau,
O găină a venit,
Bobul mic l-a înghiţit.

Haide, Miţu Miţişor

Haide, Miţu Miţişor,
Dă-i 'nainte, dă-i de zor,
Hai, ciorapul împleteşte,
Că eşti mamă, te gândeşte,
Că drăguţii tăi pisoi
Sunt desculţi şi umblă goi,
Că li-i frig şi că răcesc
Şi c'apoi se 'mbolnăvesc.
Haide, Miţu Miţişor,
Tu de şoareci vânător,
Nu mai sta, nu mai privi,
Ochii tăi nu mai sgâi,
Dă-i 'nainte şi munceşte
Şi ciorapul isprăveşte.

plânse domniţa şi cu ea plânseră şi părinţii săi. Până la urmă, ne mai putând răbda de dorul voevodului Ador, luă o hotărîre îndrăsneaţă: se îmbrăcă în haine de slujnică şi fugind pe ascuns de acasă, merse drept la palatul lui Ador. Aci a fost primită în slujba mamei voevodului. Aşa a putut ea să cunoască pe aceea, care ar fi urmat să-i fie soacră.

Insă, când întrebă de Ador, îi se răspunse că e plecat în călătorie, cu toate că voevodul era acasă, încuiat în încăperile sale, unde plângea şi ofta după domniţa Zori-de-Zi.

Oricum, Zori-de-Zi era mulţumită că se găseşte la palatul iubitului ei voevod şi se mângâia cu nădejdea că mai curând ori mai târziu are să se înapoieze din călătorie şi are să-l vadă. Deocamdată, se alese cu ceva: cu încredinţarea că tot ce spusese doamna ei de onoare pe socoteala mamei lui Ador, erau neadevăruri. Mama lui Ador era bună ca pâinea caldă şi înţeleaptă, cum puţine se găsesc. Apoi ea prinse mult drag de slujnica sa, despre care, de sigur, nu ştia că este domniţa Zori-de-Zi. Ba deseori îşi zicea: „Aş dori ca Ador al meu să aibă o soţie aşa de frumoasă şi mai cu seamă aşa de voinică".

A trecut la mijloc vreo lună, când într'o dimineaţă Ador intră pe neaşteptate în camera mamei sale. Tocmai atunci Zori-de-Zi o pieptena şi-i potrivea părul.

„Ma...", începu Ador, dar se opri ca încremenit, fără să poată spune întreg cuvântul „mamă". Îşi trecu mâna pe frunte şi se frecă la ochi, crezând că visează. Nu mai puţin uimită a rămas şi domniţa.

Ca să scurtez povestea, spun că voevodul şi domniţa s'au bucurat văzând că se întâlnesc din nou. Cât despre mama lui Ador, ea s'a bucurat tot atât de mult, aflând cine este slujnica ei, i-a cuprins în braţe pe amândoi şi i-a logodit pe loc.

Veseli şi fericiţi, tinerii logodnici merseră acum la părinţii domniţei Zori-de-Zi. Se înţelege că nici bucuria acestora n'a fost mai mică. Dar după puţin, domniţa zise voevodului: „Ia să mergem să vedem ce mai face papagalul meu".

Abia intrară în sala în care era ţinut papagalul, că acesta se porni să strige: „Merg la Ador, fără de care nu pot trăi!" Adică, spunea cuvintele ce auzise dela domniţa Zori-de-Zi.

Au fost câteva clipe de uimire, dar după aceea totul s'a lămurit. Va să zică, papagalul era acela, care stricase logodnele. Insă, fiindcă tot el făcuse, până la urmă, fericirea stăpânei sale, a fost iertat şi îngrijit cum nu se poate mai bine.

Povestită de
VASILE STANOIU